

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

Телеф. Редації: 29-41.
• Друкарні: 29-28.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІ-
СТРАЦІ
—
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
25 сот.

На все масте, панове, одну методу. Перед світом п. міністр Залеський, той клієнт Ліги Націй, заявляє, що національні меншини в Польщі мають повні права і свободу національного розвитку. І в соймі чуємо ці слова. Ліквідація і вищення наших культурних, освітніх і економічних товариств, ліквідація Пласту, ліквідація українського середнього шкільництва — це докази свободи національного розвитку українського народу в Польщі. Для нас істота лише „режиссерія Берліна“. Навіть актуальна справа автономії на Закарпатській Україні це те само-

му ніщо інше, як тільки закордонна інтрига проти Польщі. Одночасно Польща забуває свої міжнародні зобов'язання, які були передумовою повстання нинішніх її границь. На такій платформі, на якій свого часу станув тут у соїмі бувший міністр Юзефський, ми з вами ніколи не договоримося. Це занатто погана інсинуація і вона настільки осмішує самих вас, що перетворює лад нем до денного порядку. Ніяка чужа інтрига, лише живуча і неаломна воля та свободолубиве змагання українського народу в промотором наших думок і діл.

Українська проблема дозріває, як проблема, в якій заінтересована ціла Європа. Очі світа

звернені на ці землі, де живе український народ (голос: „Мегальоманія“). А у вас темнота і заплінення, з якого ніщо ніколи вас не вилічить. Світ дивиться і бачить, що тут діється, не вважаючи навіть на арештування заграничних колаборантів, які хотіли дослідити на місці справ останніх подій. Серед повені заперечень, паву смішок і пристрасних атак чуємо інколи, як ось смішок і в уст п. міністра внутрішніх справ, милозвучні слова про рівноправність всіх національностей у Польщі. Ці слова не мають для нас жадної вартості, бо є лише пустою формою, за якою криється гірка правда терпіння укр. народу.

Тому голосувати будемо проти бюджету.

Важний обов'язок.

(З нагоди відкриття господарського курсу в Милованні.)

Президент Масарик подає в одній з численних розмов з газетними репортерами свій погляд на вагу здобування засобів для задоволення матеріальних потреб. Він твердить, що це основа, на яку спирається національне освідомлення народних мас і свобода народів.

„Свобода при пустому шлунку — каже він — не має найменшого значіння. Батьківщиною для бідного рільника є лише його хата. Він не журиться за ширшу батьківщину, коли діти примирають з голоду та лемляться морально в бідному середовищі. До таких людей не вільно звертатися з патріотичними фразами, бо такі кличі не мають для цих людей ніякого значіння. Треба для них щось зробити. Треба допомогти їм до добробуту. Тільки тоді дійдуть вони до нових горизонтів і до зовсім іншого національного освідомлення“.

В наведених словах автор має на увазі перш за все господарську культуру села. Коли пригадувати над словами Масарика, цього знавця людської душі взагалі, а чеської зокрема і попри те кинути оком на наше село, на нашого рільника, то мимоволі насувається думка про те, що колиб Масарик побачив високе національне освідомлення і патріотизм нашого селянина, а одночасно нужденне його життя, то може змінив би свій погляд. А може й не мав би слів подиву, коли побачив би, що серед обставин такого нужденного життя складають отсі бідні селяни по золотому — по два на потреби „Рідної Школи“ чи „Просвіти“ у Львові, на будову Народних Домів у своєму селі, або коли побачив би, з яким нараженням себе йдуть вони сповняти свої національні обов'язки при всяких інших нагодах. Здається, що може він змінив би тоді і свої погляди на те, що умовою патріотизму мусить бути матеріальне забезпечення, а може сказав би, що це у нас виняток, який може заломитися.

З другої сторони мусів би він дуже здивуватися, що наша інтелігенція, яка виросла з села і стала провідником народу, не дала нашому селу, нашому рільникові того, від чого зачали чехи своє відродження, не дала сільсько-господарської школи. На сім мільйонів українського населення одна однісінька сирота, сіль. госп. школа „Просвіти“ в Милованні.

Селянин не відмовляється зложити коляду чи дар при всяких нагодах на гімназію, щоб

в ній росли нові ряди інтелігентів. Але інтелігенція наша, вийшовши народу, не може чомусь зрозуміти потреб села, не може спромогтися на те, щоб в сільсько-господарських школах вирости кадри фахово вишколених рільників, селянських інтелігентів, не може подбати про те, щоб в одинокій Милованській школі лавки не світили пустками.

Не маю під рукою статистики, скільки учнів скінчило ту школу від 1912 року. За те ізлячи по краю стрічаю абсолютів цієї школи по наших селах на визначних становищах. Справники в кооперативах, чи голови надвірних рад, начальники громад, чи громадські секретарі, а вже безумовно ідеїні провідники в хліборобській культурі, в організації для закупу сіялок, трієрів, помічних навозів. Ось яка ділянка їх праці по скінченні цієї школи. Мало їх ще по селах, бо мало є таких, що покінчили школу, бо мало дбаємо про те, щоб їх послили до школи. Але, де вони є, там і працюють. Немаловажний це набуток для села, коли меткий і розвинений хлопець записується в школі за час однорічного побуту теоретично і практично з основними відомостями про хліборобство. Коли крім того вправиться в читанні, писанні і рахунковості, коли відкриються йому очі на вартість книжки, коли пошириться його світогляд, коли скристалізується характер, словом коли він перейде практику в кооперативній крамниці, молочарні, касі, коли навчиться виступати публічно.

А тимчасом не можна було в минулому році під зиму відкрити оголошеного річного курсу, бо учнів було замало. Треба було відложити його відкриття аж до першого березня цього року. Та що буде, коли й тепер не буде учнів? Хіба „Просвіта“ не будувала цієї школи і не посвятила цілий милованський маєток і доходи з нього для школи на те, щоб школа світила пустками серед мільйонів хліборобського населення.

Правдою є, що місячна оплата за харч в квоті 5 дол. для селянина в сьогоднішніх часах скрути за тяжка. Але тоді могли би піти з допомогою читальня, кооператива. Отже установа могли би створити субвенції чи позички на ту ціль.

Хоч у даному випадку говоримо про цю одну школу, то рівночасно порушуємо ширше

питання виховання села взагалі. Коли хажемо про реальну працю в селі, то мусимо рахувати з тим, що не буде зорганізованого села, коли не буде підготовки для збільшення свідомих робітників на селі, що булиб здатні до двигнення господарської культури при допомозі сільсько-господарських шкіл, курсів, науки і т. д. Сьгодні агрономи вітають на чужину, бо для них немає у нас праці. А завтра готове початися у нас те, про що говорить Масарик і тоді не можуть нарікання, що село не почувается до обов'язку реагувати на всякі національно-громадські справи.

М. Творидло.

3 Канади.

Український різдвяний концерт у Вінніпегу, Манітоба. — Промова посаджика міста. — Виступ славної вінніпегської військової оркестри.

Читаємо в газеті „Канадійський Українець“:

В неділю, 11. січня, відбувся в Інституті „Просвіти“ у Вінніпегу, Манітоба, прегарний різдвяний концерт, який був безперечно найкращим у біжучому сезоні. Це завдячує Інститут передовсім славній вінніпегській військовій оркестрі Принсес Петс. Про дозвіл з Оттави на виступ цієї оркестри в Інституті постарався п. Вебб, майор Вінніпегу. Оркестра Принсес Петс вважається найкращою на цілу Канаду і другою з ряду на цілому континенті Америки. Саме вона виступала разом з українським хором під управою проф. Євгена Турули на недавньому великому лікарському з'їзді у Вінніпегу.

Вступне слово на концерті виголосив п. Вебб, котрого появу привитала публіка ширими оплесками. Посадник побажав українцям в імени міста і загалу його жителів щасливого Нового Року. Сказав таж кілька слів прозання на адресу оркестри, що у своєму повному складі вже була на сцені готова до концерту. Червоні святкові уніформи музикантів з гальовими нарами і пасами та лискучими інструментами перемінили простору сцену Інституту в один пишний мальовничий образ.

Після бесіди посаджика виступив на підвищення капітан Т. В. Джеймс, диригент оркестри — поплили звуки українського соляського гимну. Здається, що й українським музикантам годі булоб віддати яркіше всю бадьорість і силу цього маршу. Одушевленню публіки не було міри.

На дальшу концертну програму оркестра склалася: увертюра з опери „Вільгельм Тель“, українська музика до танцю „Катерина“, яку на загальне бажання публіки повторено; „Ляльчича Дім“, „Пікольо“ — сольо капітана Моррета, уривок з опери „Самсон“, весела композиція Бейліса „Світгарт“ і словенський танець. Музика була дійсно знаменита, настрої публіки також, і враження з того концерту залишилося дійсно святочне, небуденне. В імени Інституту дякував прилюдно оркестрі за цю її розкішну несподіванку член управи Інституту, п. Барницький.

Другу частину програми виповнили картини з подій Різдва Христового. Серед урочистої тиші на сцені розкрилась занавіс і очам публіки представилася хвиля Рождества Христа. На

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА“ З ДНЯ 10. ЛЮТОГО 1931.

ГАЛАКТИОН ЧІНКА.

У ВИРІ КАРНАВАЛІВ.

1.

Карнавал! Матірче слово, на звук якого бється живіше серце, запалюється огики з очей, починають підскакувати ноги. Мало це слово вплив і на мене, але насправду вже дуже-дуже давно, бо ще перед війною. Підчас війни не мав я карнавалів, а після війни карнавали не були вже для мене. Те, що вросло зі мною — не дуже квапилося до танцю, а те, що потім підростало, не дуже квапилося до танцю зі мною. А я сам я... Ні вбрання, ні грошей.

Вернувшись з війни не як меншість, а як більшість: без капіталів і з надією, що швидко буде ліпше.

Тому як і коли забіг на які вечірничі, то так, як по вогонь, а як і коли затацював, то вибирав менше освічений кутин.

Не мав я після війни карнавалу і всі дані вказують на те, що вже не буду його мати. Хіба, що...

Запряжу чотири коні
У шори нові,
Та ползу адоганяти
Літа молоді!...

Але в таких ковер, якими колись їздили, ні калінових мостів, де колись ладі адоганяли звою молодість Львівським „фяком“ далеко не відіш, а хочби я заїхав, то навівні мости не

видержать темпа. Адже вони вже стільки літ ждуть на насправу, не кажу каліновим деревом, але бодай осичиною. Ждуть, а справа кінчиться на дороговім податку.

Треба молодість пустити, нехай собі тікає, а самому вернутися до колишніх опогадів і до нинішніх помічень.

Пригадую собі...

Баль меліків, баль „Основи“ стрясав дрімоту з очей передвощної Галичини. В усіх селах і місточках готувалися Всечесніші чи Вигоконовані на виїзд до Львова „з родиною“. Так стояло на запрошенні, так було і в дійсності. Дочки для забави, мама для опіки і коначних інформацій, а батько для підмоги безгрішних соколиків при буфеті.

Все потім відбувалося згідно з програмою.

Дочки бавилися до білого рана, бо хоч і тоді бували неспікаві дівчата, але забавовий комитет дбав про те, щоб ніхто не петрушкував. Як тільки котрась панночка не дїждалася добродільного дансера, підбігав комітетовий і сирова була поладнана. Після такого бала дочка мала що агадувати, а мама хвалилася: „З Люсечкою найгарніші хлопці танцювали!...“ Колиж дівчина була гарна, то також мала спомини, а мама бувала комітетові танцювати. Хлопці сісти не давали!...

Попід стінами — два ряди крісел. На тих кріслах — опіки, спершу мовчазні — бо оглядаючись, над раном знову мовчазні — бо вже дримали. Будила їх досвітна коломийка, яка по-

тягала останні жили з музики, останні сили з танцюючих і останні порохи з підлоги. Скочні звуки національного танку, громовий голос аранжера і жизнерадісний голубець переривав навіть найсильніший сон. Наступав тоді останній перегляд „укінчених“ і тих „на укінченні“, коротке, але солдне зітхання до патрона родинного огнища і... баль кінчився.

За той час живитель родини урядовав при буфеті. Жаден з них не вибирався на вечірничі без зайвого грейцара (пшениця по 20 кор.) і без охоти „поговорити“ то з цим то з тим.

Тож як вже приїхав, чи прийшов — було цієї „балачки“, доки стало буфету. Здибалася давні товариші після довгої розлуки, наважувалися нові знайомства, а я молодь час-до-часу заглядала сюди. Пізнавши дочку і маму, пізнавала ще й голову родини і нерідко аж тут рішала на поважний крок у напрямі вітваря.

Підчас перерв у танцю наступала вокальна точка при буфеті і тоді нерідко батько родини пригадував собі молоді літа...

„По синьому морю!...“ — коли був тенор

„А в другу, другу-ю-ю ту-гу-гу-гу дівчи-ти-ну!“ — коли був баритон.

А потім „Над Прутом у лузі“ — для сентименту, „Крилець, Крилець“ — для підбадьорення і „Кришталева чаша“ — для піддержання сил. Не довго це все тривало. Стоустий і стонюгий аранжер не міг дозволити, щоб жіноцтво нудилося...

— Прощу просити до лансїєра! — гремів за бігачами до кожної кімнати.

Молодь уважала це за наказ, і швидко зні-

мі сиріх, жертих віконним мохом мурів Вефле-
вської стайні лежить у яслах Дитятко. В його
головах сидить Божа Мати, а біля неї стоїть,
спершись на палиці, старенький Йосиф. З другої
сторони ясел — осел і від огрівають своїм теп-
лом підихом Ісуса. Серед нічної темряви ядінє
лад яслами проміниста стать ангела, а в облоках
являється ясна зоря. Укритий за дулами мі-
шаний хор Інституту співає „Слава по вишніх
Boгу“. Польовують три царі і стають навколіш-
них перед Ісусом в дарами та поклоном. А далі
переходять попри ясла вбої пастухи, дивлячи
від себе ягнята Новонародженому. Свята Родина
лишається сама у стайні. Сон їх отортає. З неба
являється ангел, будить дотиком Йосифа, остерігає
ного перед злобним Іродом і каже тікати в Ве-
флему. Марія сидить на ослі а Дитятком, а св.
Йосиф веде віря за поводі. Останній образ від-
творив сцену погоні Іродових посіпак на Ісусом.
Різнобарвне електричне освітлення, як теж спе-
ціальні до тих картин мальована сценерія гарно
доповняли цілість картини. Аранжером був п.
Барницький. Хор Інституту під диригентурою п.
Лаха співав цілий час ходу картин відповідні
коляди, що ілюстрували події на сцені. Хор Ін-
ституту славиться колядками віддавна і виступ
славної оркестри Прінсес Пето не замінив і цієї
другої частини концерту.

На почесних місцях було серед публіки
кілька англійських родин і група українців з
полку вінніпегських гренадієрів у парадних
одностроїх.

Виступ оркестри Прінсес Пето в Інституті
був повною несподіванкою для всіх присутніх,
а навіть для самого Інституту. Це, здається, було
вважалося як поворотна відповідь маюра
Вебба для українців міста Вінніпегу. Вона вда-
лась на всі сто відсотків. Публіки було повним-
повно, як звичайно на всіх недільних концертах
Інституту.

ОСТАННІ ВІСТІ

СОЙМ.

Бійки й авантюри.

У суботу сойм полагоджував бюджет. У
дискусії над бюджетом мін-ства хліборобства
пос. Ткачов (комуніст) каже, що як представник
революційних польських, українських і біло-
русських селян голосуватиме проти бюджету.
(Гамір, протести). Тому, що той посол мав гово-
рити лише 8 хвиць, марш. Світалський візав
його, щоб скінчив. Коли пос. Ткачов запроте-
стував, марш. Світалський виключив його зі
засідання. Пос. Ткачов і далі говорив. Мар-
шал запропонував виключити його на місяць.
Сойм ухвалив це. Тимчасом до Ткачова підій-
шов пос. Скрипник (ББ, група Петі Певного)
і адрив його та сказав: Це маєш від українців.
(Заг. крик). Голос: Він його вдарив. Марш: Я
не бачив, розгляну цю справу. Далі говорив пос.
Понітовський (ББ) про постулати хліборобства.
Маршал стверджує тепер, що пос. Скрипник
ударив пос. Ткачова і за це виключає пос.
Скрипника зі засідання.

Під кінець дискусії над бюджетом хлібороб-
ства говорив мін. Янта-Полчинський, що зсуму-
вав висліди нарад над тим бюджетом.

Опісля приступили до бюджету мін-ства

кала з привітних буфетових кімнат. На місці
оставали тільки старші чини, а й ті час від часу
підходили подивити „як то тепер бавляться“.
Переконавшись, що таксамо як за їхніх часів —
вертали на свої засиджені місця.

Хіба якийсь дуже святочний кадрий вива-
бив і тих „засиджених“ на сая. Одні ставали до
танцю, другі попід стіни і — відбувалася одна з
найважливіших дій балевого пєси.

Ляпис(р), кадрий, гальонка, мавурка,
полка — все це нині меблички. Грали їм над
перетасною моголою саксофону, банджі і інші
дзвоничні інструменти, яких ні назви ні при-
значення не знав. За домовиною йшли фокотро-
ти, кемелототи, тустети, онстети і тава, а по-
хорошу промову виголосив мурин з країни
доллара.

Коломийка і вальс ще не змерли, але вже
застають клітають. Першу спав національний се-
тамент, другий жинє наліво на ліній часи. Ві-
рити, що люди знову вернутьс до людських ме-
лодій і людських рухів.

Може й вернуть...

А тимчасом наслідники старих танців на-
яють швидко в балеви саяти. Збїти в апро-
тають гуду витулують танцюючи європейці
всім як кавові горожани Мексика, чи чорні
мешканти Конга. На жаль, до цілості своєрідно-
го обрада бракує емоційної обстановки і під-
ходячій костюмі. Був час, коли жіноцтво (зовсім
вештою людно!) хотіло трохи достосуватися
до стіли і відійшло з гори та з долини свої сукні.
Обрада виштов мало що не повин, бо сукні чим-
раз більше обралися подібні до „духов“ елган-

САМОХОДИ

Packard, U. S. A., Berliet, Pierce, -
тягарові, Fiat - півтягарові, - G. M. C.,
Ford - санітарні, Dodge, Ford - особові

в доброму стані на ході продають

Державні Заведення Інжинірії
Варшава, Дирекція вул. Королівська 18. Тел. 548-10.

-- Можна оглядати в Самоходовім Дионі у Львові --
і Перемишлі.

В справі продажі приймає і дає ближчі пояснення всім
заінтересованим

Відпоручник Дирекції Д. З. Інж. К. Кшиштофович

у днях 7, 8, 9. лютого в Краківськїм готелі у Львові і в днях 10
і 11. лютого в „Grand“ готелі в Перемишлі.

1437

військових справ. Референт пос. Перкович (ББ)
апелював, щоб сойм не зменшував того бю-
джету. У дискусії пос. Арцішевський (ППС) ска-
зав, що керівники війська звертають більше у-
вагу на особисті справи ніж на озброєння. Це
наслідок того, що міністр військових справ є
рівночасно ген. інспектором армії, прем'єром
і диктатором і не може присвятитися армії, як
ялося би. (Крик, гамір).

Пос. Руг (Стр. Хл.) говорив про поведінку
старшин у Бересті та порівнював із поведінкою
польських старшин із 1801., коли то ген. Князе-
вич усунув із війська двох старшин, що наду-
жили своєї старшинської чести. Старшин не яло-
ся уживати як аязиничних дозорців. (Маршал
прикликає бесідника до порядку за слова:
„зганьблення однострою“, „знушання“). Підчас
промови пос. Галіци (ББ), який закидав енде-
кам, що наслідком їх поведінки розв'язали сх.
легіон у 1914 р., пос. Кавецький (НД) крикнув:
Ви пахольки, бо ви пійшли з німцями! За це пос.
ББ. Біркенмаєр і Голуво хотіли побити його.
Пос. Кавецький зорієнтувався і відскочив. Гамір
не втавав і далі. Прийшло до бійки між послами
ББ і Нар. Клубу. Маршал взяв за до порядку,
дзвонить. Посла Біркенмаєра записав до про-
токолу.

Як галас притих, пос. Галіца докінчив про-
мову. Потім говорив віцеміністр військових
справ ген. Конажевський. Він сказав, що військо-
вих обидли слова пос. Арцішевського, буцім-

то марш. Пілсудський як перетяжений працею
не може як слід кермувати мін-ством військових
справ. Пілсудський є геній, це признає Европа,
лише в Польщі є люди, що сумніваються
в цьому.

Пос. Чапінський (ППС) каже, що його партія
стоїть на ґрунті оборони держави, тому го-
лосуватиме за законом про побір рекрута. Од-
наче війська не вільно вживати для таких річей,
як Берестя та пацифікація.

Проект закону прийняли в 2. і 3. читанні.

Після обідньої перерви полагодили бюджет
мін-ства почти й телеграфу та праці й сусп. опі-
ки. Бюджет мін-ства закордонних справ реферу-
вав пос. Дибоський (ББ). Каже, що польська за-
кордонна пропаганда стрічається з труднощами
не лише протипропаганди, а й тому, що в Поль-
щі не всі почуваються до відповідальності за
це, як зображують Польщу за кордоном. Бесід-
ник показується на 4-мовну брошуру з інтер-
пеляцією ППС у справі Берестя, яку кольпорто-
вано підчас сесії в Женеві.

РОЗПРАВА ПРОТИ ДІЯЧІВ ЦЕНТРОЛІВУ
ПЕРЕРВАНА.

У суботу на варшавському процесі Центро-
ліву обор. ада. Гонігвіль повідомив, що лава обо-
ронців на осн. 42. § кари. поступовання вносить
вилучити предсідника Наймана, бо він на роз-
праві утруднював свідкам зізнання іронічними
замітками. Це торкається наглої смерті ада.
Корифельда. Прокуратор відповів, що відомо є
що ада. Корифельд був хорий, тому заявляється
проти внесення. Ада. Рудзінський поставив
внесення відложити розправу з причини недуги
оба. д-ра Будзінської-Тиліцької. Предсідник
повідомив на осн. лікарського свідчення, що оба.
Будзінська-Тиліцька хора, тому перериває роз-
праву до вістірка.

Відомин у соймі.

У суботу опозиція поставила у соймі вно-
сення в справі процесу Центроліву. Внескодавці
додбачують причину наглої смерті ада. Кор-
фельда в цьому, що предс. Найман невідповідно
вів розправу. Це кидає погане світло на поль-
ське судівництво. Внескодавці домагаються змі-
ни суд. устрою так, щоб президентів і віцепре-
зидентів не іменовано, а щоб їх вибирали су-
дові колегії.

До ВП. Передплатників „Діла“!

Чи Ви вже вислали передплату за три
місяці заздалегідь? Якщо ні, то зробіть це
негайно, а найпізніше до дня 15. лютого
1931 р., бо вже висилаємо тим, що це
зробили, як премію

повість Альфонса Доде:

Маціцький

Перекл. із Французької новини М. Рудницького.

Обгортка артиста Павла Ковжуна.

НА ПОЧТОВУ ОПЛАТУ ТРЕБА ПРИСЛАТИ
1 зол. 1 зол.

ЗАЛІЗНИЧІ КАТАСТРОФИ.

На залізничній діврі у Кракові.

У суботу в год. 5.30 рано на станції в Кракові відбулася пожежна катастрофа. Ударився поїзд із Варшави із поїздом, що їхав з краківського двірця в напрямі Катовиць-Берліна. Очі локомотива стали дуба й упали на шлях, тендер варшавського поїзду розтрісканий, поїзд вагон і два ос. вагони варшавського поїзду роздавлені. Вбитих було 6 людей, у цьому 3 залізничники, 2 поштової, 1 подорожній. Тяжко ранених подорожніх 4, легко ранених 20. (Між ними сойм. посол Гіля). Втрата на 200.000 зол. Спричинив катастрофу дижурний руху на двірці, Дуда. Він поклався знати, а службу передав урядовцеві Охманському. Охманський пустив поїзд ч. 304 по І. шляху, а не повідомив про це дижурного руху на пересувній діврі. Тому той дижурний думав, що шлях вільний і пустив поїзд ч. 5. Дуду й Охманського арештували.

На станції в Тисьмениці й Блешні.

У суботу вночі була залізнична катастрофа між ст. Тисьмениця-Палагичі (шляху Станіславів-Чортків). Коли станіславівський поїзд вийшов зі станції Тисьмениця нараз від ст. Палагичі зішло кілька вагонів і наїхали на задні вагони того поїзду. Три ост. вагони ос. поїзду ушкоджені. Жертв у людях не було.

На ст. Блешно (шляху Ченстохова-Герби Шлезькі) вискочило 10 товарних вагонів, 5 розбілося.

ЛИСТАР, ЩО КРАВ АМЕР. ЛИСТИ.

Слідчий виділ у Львові арештував 25-літнього листаря Сидора Шурка (на блоні 28) під закидом крадіжки американських листів. В хаті Шурка знайшли кілька десятків конвертів з американськими листами. Шурек признався, що вкрав загальом 600 ам. доларів. Однак він мусів украсти далеко більше. В деяких листах, як виходить зі змісту, було навіть по 100 доларів, а були це пересилки американських українців для жертв „пацифікації“ Сх. Галичини.

ЗАСТРІЛИВСЯ ПОЛІЦАЙ.

У лісі в Лисничках (біля Львова) найшли трупа поліцай Каз. Вандасевича, що там застрілювався. Вандасевич по фаху кравець, був тепер у стані поліцейної резерви. Тому три тижні діяв у відпустку для порятунку здоров'я, а в дні, в які відпустка кінчалася, застрілювався.

СПОРТ

Міжнародні хокейові змагання в Кричці.

Субота, 7. лютого.

Канада-Австрія 8:0 (0:0, 7:0, 1:0).

Зл. Держави-Польща 1:0 (0:0, 1:0, 0:0).

Швеція-Чехословаччина 1:0 (0:0, 0:0, 1:0).

Мадярщина здобула чашу Залеського.

У суботу ввечері відбулися ост. змагання за чашу мін. Залеського („нагорода розради“) між Мадярщиною і Францією з вислідом: 1:0 (0:0, 0:0, 1:0). Ворота, рішачі про перемогу, стріляли в ост. мінуті гри Міндер. Судював Сем (ЧСР). Так Мадярщина здобула чашу уфундовану мін. Залеським.

Останній день змагань.

Неділя, 8. лютого.

Австрія-Швеція 1:0 (0:0, 1:0, 0:0).

Чехословаччина-Польща 0:0.

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА“ З ДНЯ 10. ЛЮТОГО 1931.

З. БИЧ.

Тиждень в Ен Арборі.

Мальовані пси і дерев'яні коні.

На порожньому місці між супротивниками вибігав один пес, потім другий і третій. Пси люблять хлопців, бо хлопці люблять псів. З обох боків чути свист та накликування. Пси стоять на середині і не знають куди йти. Аж ось один пес ласав приваблив софоморами. Кілька рук протяглися до нього. Він махав хвостом і радується зраз в хлопцях. Але біля нього вже стоїть кілька софоморів з діжками червоної фарби і малюють його. Пес вихоплюється ім із рук і біжить на другий бік, де фроші малюють його на зеленому. Така біганина з одного боку на другий повторюється кілька разів і білі собаки аж стікають зеленню і червоною фарбою. Це не заколюче їх радості.

Враз з псами бігають малі хлопці. Вони теж горді, коли в них лице, руки, ба, ціле вбрання похляпане фарбами.

Ось вам перша спроба.

На площу між обома супротивниками висувають кільканадцять дерев'яних коней. Це округлі, слізькі колоди на високих ногах. На ті колоди сідають напроти себе один фрош і один софмор, а в руки дають їм мішки до половини наповнені сіном. На коні триває змагання. Бо слізь-

Канада-Зл. Держави 2:0 (1:0, 0:0, 1:0).
Мистецтво світа: Канада 9 пунктів.
Мистецтво Європи на основі пунктів припадо Австрії — 4 пункти.
Віце-мистецтво Європи Польщі — 3 пункти.
Чехословаччина — 3 пункти.
Швеція — 3 пункти.

Гасівка у Львові.

Неділя, 8. лютого.

Чорні-Погонь II. 1:0 (1:0, 0:0, 0:0).

Львовянка-Лехія 1:1 (0:0, 1:0, 0:1).

Обструкція. Найзнаменитші лікарі жіночих недуг у багатьох випадках випробували природну гірку воду „Franciszka Józefa“, яка ділає скоро, певно і без болю.

НОВИНКИ

— Конфіскація „Діла“. Попереднє (29.) число „Діла“ підпало конфіскації за одну новинку. Це вже 9-а з черги конфіскація нашого органу в цьому році.

— Арештування. Дня 5. лютого ц. р. арештувала місцева поліція в Раю, п. Бережани абс. техн. Осипа Барана і його сестру Марусю. В їх домі переведено дворазову ревізію, але нічого не знайдено.

— До ювілею Митрополита Шептицького. З приводу ювілею Митр. Шептицького появилася в Каттерні коло Бреслява окрема, ювілейне число католицького журналу „Westöstlicher Weg“, присвяченого східним справам (ч. 9—10 за вересень-жовтень 1930). В числі, прикрашенім удатною знімкою Юанія, надруковані після редакційного вступу три статті проф. Д. Дорошенка (Митр. Шептицький і Україна), о. д-ра П. Вергуна (Митр. Ш. і українська греко-кат. церква) і д-ра З. Кузеля про культурну діяльність Митрополита, які появилася теж окремою книжкою п. з. „Життя й діяльність Митрополита Андрія графа Шептицького“ (Leben und Wirken des Metropoliten Andreas Graf Scheptycky). Львів 1930. Стр. 32, накладом д-ра Вергуна.

— Українці в чужій пресі. Д-р Петро Вергун помістив у грудні м. р. дві обширні статті про Україну, а саме: „Christentum und Kirche unter den Ukrainern“ (в „Deutsche Illustr. Rundschau“, Мюнхен) і „Die Geschichtliche Entwicklung der Ukraine“ (в „Augsburger Postzeitung“). Перша стаття ілюстрована й подає карту України. — „Deutsche Rundschau“ з 8. серпня м. р. містить статтю д-ра Зенона Кузеля про українську мову (Die ukrainische Sprache), яку передруквав м. і. „Букарестер Тагеблат“. — Берлінський лікар-українець д-р Опанас Шевчук оголосив у 42 ч. „Deutsche Welle“ з 17. X. 1930 з нагоди свого викладу в „Рундфунку“ про Буковину нарис: „Der Erlösungstraum“, ілюстрований знімками з його різьбарських праць. — Д-р Г. Райхард помістив у журналі „Das freie Deutschland“ (ч. 4 з 25. X. 1930) обширну статтю про українців („Die ukrainische Minderheit in Polen“). — В листопадовому числі журналу „Neue Revue“ появилася авторизований переклад д-ра М. Баркаха: J. Smolytsch, Die Macht des Schweigens. З К.

— Конфіскація „Роботника“. Тринадцять

число варшавського „Роботника“ підпало конфіскації за поданий зміст промови українського посла Кузика в польському соймі в справі „пацифікації“ Сх. Галичини.

— І таке буває. В селі Ярчівцях, пов. Зборів, селяни, старинним звичаєм, палили вночі на до-розі за селом сіно і соломі, яка на Різдво і Йорданське Свято була на столах у селянських хатах. Поліцай Ольшевський чомусь не сподобав собі цей звичай і розганяв селян та казав погасити вогні. Поліцай арештував парубка Кобзистого.

— Смерть француза, приятеля Марка Вовчка. Дня 6. грудня 1930. в Парижі помер Люї Жюль Гетцель, почесний голова Союзу французьких книгарів, сеніор французьких видавців. Покійний родився 1847 р., був сином письменника, який писав під псевдонімом „Сталь“. Цей Сталь переклав на французьку мову „Марусю“ Марка Вовчка. Марко Вовчок до кінця життя жила в приязні з родиною Гетцелів. В архіві Гетцелів переходять цінні листи Марка Вовчка. Згаданий переклад твору Марка Вовчка діждався у Франції кількадесят видань і його досі вживають у французьких жіночих школах як шкільну лектуру.

— Театральна маскарада в Станіславові. Симпатична дружина „Театру ім. Тобілевича“ влаштовує дня 14. ц. м. у Станіславові масковий бал. Крім похвальної мети — збірки на підмогу театрові, який знаходиться в скрутних обставинах, цей бал притягне широке коло громадян спрагнених приємної та інтелігентної розривки. Відомо, скільки темпераменту та гумору вміють внести артисти в кожну забаву. У станіславівським цьогорічним карнавалі театральна маскарада буде головною атракцією. Комітет складений із діяльних громадян Станіслава робить заходи, щоб цей вечір удалася якнайкраще.

— Нафтова афера. У Бориславі на шкоду фірми „Галиція“ викрито обманства на суму 21.500 дол. Крадіжки доконали так, що замість нафти помпували воду. Арештовані: Зен. Коляж, буш. урядовець „Галиції“, Шуцман, орендатор копальні „Марина“, Мавр. і Ізидор Шуцман та Гавтман.

— Арештування свідка в судовій салі. Другого дня розправи проти злочинного вбивника Андрія Бориски зі Старого Села арештовано в салі розправ львівського суду свідка Михайла Черепика, бо виявилось, що він зізнає фальшиво. Його судитимуть за обман, бо підозрюють, що його підкупив батько підсудного Кондрішина.

— Знов сензаційний пропес у Львові. В літі мин. року в одній віллі в Закопанім літники почувли відгомін стріли і за хвилину найшли Олену Богданову із Загайкевичів на землі з простріленою головою. Біля неї стояв на колішках її чоловік, який начебто рятував жінку. Жінка скоро померла, а підозріння в убивстві впало на її чоловіка Константина Богдана. Слідство виявило, що це подружжя жило у незгоді, що чоловік погрожував жінці револьвером і що годину перед трагічним випадком Константин Богдан мав із жінкою сильну суперечку, бо жінка докоряла йому, що він має любовницю і лишає її саму дома. В понеділок 9. ц. м. розправ перед львівським судом присяглих вияснити цю трагедію.

— Бувають вдячні люди. Песимісти говорять, що світ повний невдячності і зла. Але вистар-

кий. Треба триматися одною рукою. Річ у тім, щоб ударити противника так, щоб він злетів на землю, а ви, щоб не злетіли.

Все готове. Двадцять чи тридцять пар сидить на конях і жде вистрілу на знак, що боротьба почалася.

Вступний змаг.

Стоїте напроти одної пари. Два хлопці мабуть двадцятилітні, на два метри високі, зворові, мускулісті, один червоний, другий зелений, сидять на коні напроти себе і кожний стискає в руці мішок та глядять на противника і міркують, щоб то шкоро після вистрілу вдарити його так, щоб той упав на землю.

Ось чуєте вистріл. Ви бачите, що фрош викинувся під коня, але з коня не впав. Однак від розмаху фрош стратив рівновагу і опинився, так само як його противник, під конем. Оба держать коня ногами і одною рукою, а другою руша дістався йому між коліна і він не голен ним сом влучить противника, по голові, то по колінах. Фрош пручається, щоб видобути свій мішок, але в цей мент ударений противником, тратить хват ногами і паде на землю.

На площі крик. — з одного боку радості, з другого боку розпучки.

Майже на цілій лінії перемогли софмори і виграли один пункт.

Наступають другі змагання.

Другий і третій змаг.

На середину площі виносять кількадесят сильних дрючків, на метр довгих. Обі сторони вибирають противників, найсильніших хлопців, які мають боротися, доки один одному не вирве з рук дрючка. Боротьба триває двадцять хвилин.

І знов ваше око любується видом противників, обнажених до пояса, як уставляються в ряд і ждуть на знак.

Чути вистріл і починаються змагання. Все поле покрито бордями. Одні ще стоять на ногах, другі качаються по траві, а інші, як побідники, тримають дрючки в руках. Боротьба заїла. Бачите напружені мязи і чуєте стогони. Одні вже побідили, а другі ще борюються і качаються по траві аж під ваші ноги.

Двадцять хвилин минає. Боротьба скінчена. Знов софмори виграла. Наступають треті та останні змагання.

На площі стоять три великі телеграфічні стовпи, вкопані в землю в деякій віддаленні один від одного, а на вершці кожного стовпа повізав прапор. Фроші діляться на три рівні групи, по тисячу люда, обступають стовпи і стають готові до оборони. Софмори стоять у віддаленні і ведуть раду, на який стовп спершу напасти, щоб зірвати з вершка прапор. Знов боротьба триває двадцять хвилин.

З гуком вистрілу біжить юрба софморів в напрямі до крайнього стовпа, але нагло звертає в бік і атакує середній.

Очинилася страшна метушня. Одні подало-

чить пригнаних життю ближче, то завважимо, що в людині живуть в душі добрі прикмети, здібність до жертви і вдячності. Про це говорять хочби такі факти: Перед 30 роками в селі Нешаві над російсько-німецьким кордоном явився російський політичний утікач Якубовський з Ломжі і просив селян, щоби вони накормили його і безплатно перевезли через кордон до ріки, бо інакше його жде висилка в Сибір. Деякі селяни боялися допомогти йому, щоб не мати клопоту з поліцією, деякі вимагали грошей. Якубовський не мав грошей і був просто з розпущі. Тільки один селянин Рачик змилосердився над збігцем, погостив його, дав йому на дорогу свій кожух, бо була зима, а потім безплатно перевіз човном через кордон до ріки, очевидно, омиваючи сторожу і наражуючи самого себе на небезпеку. Минуло тринадцять літ. До села Нешави приїхав на днях багатий американець Якубовський, запитав де мешкає селянин Рачик і йому відповіли, що Рачик помер під час війни. Американець відшукав дочку Рачика, розказав їй, що її батько перед 30 роками став йому у пригоді, врятував з біди і тому він тепер дає з вдячності 10 тисяч доларів для його дочки, а тисячу доларів на здвиження пам'ятника на гробі Рачика. Так воно і сталося.

— **Роковина смерті Достоевського.** Дня 9. лютого минає 50 літ від смерті великого російського письменника Достоевського. Помер він у Петрограді. Російський літературний світ готується до великого свята з нагоди цих сумних роковин.

— **Пиянці, їдьте до Дортмунду!** „Інститут фізіології праці“ в Дортмунді хотів дослідити вплив алкоголю на працездатність і фізичний стан людини, тому оголосив у часописах, що хто любить пиво, може щодня випити в цій інституті безплатно 14 фляшок найліпшого пива і ще за це дістане денно заплату по 10 марок, але за те мусить дозволити робити експерименти над станом його мозку і м'язів після цієї пиятики. Досі зголосилося майже 1000 аматорів пива, а може згодиться ще більше.

— **Еспанські університети замкнені.** Декретом міністерства замкнено всі еспанські університети на один місяць. Сталось це тому, що серед студентства зростає настрої ворожі до теперішнього уряду. Рівночасно подають, що від 15. ц. м. в Еспанії буде скасований стан облоги та знесена цензура.

— **Теорія релятивності також релятивна?** Професор Айнштайн, творець теорії релятивності у своїй викладі в Пасадоні в Каліфорнії сказав між іншим, що основні тези його теорії релятивності його вже не задовольняють і вимагають ревізії та дальшого розвитку. Нова його теорія буде збудована на дослідках каліфорнійського астронома Гублера і фізика Польнава. Айнштайн сказав, що у всякому разі нове розуміння космосу та простору не матиме нічого спільного із давньою вірою в симетричний сферичний простір, який визнавали старі теорії.

— **Пощлюбна ніч в арешті.** Багатий француз Альдобер женився і з радості, що йому вдалося здобути гарненьку жіночку, зараз по шлюбі запросив собі до реставрації в Парижі своїх приятелів та почав забавлятися з жінкою і з приятелями. За кілька годин пиятики веселі приятелі і сам жених лежали у мальовничих позах під столом, а пан Альдобер з насолодою оповідав яка то його жінка гарна і якто приятелі

повинні зазидувати, що він зараз їде з жінкою додому, де вже його пошлюбна ніч. Але поки що в реставрації було шумно, гарячо і пан Альдобер встав знід с собою і сказав жінці, що виїде на вулицю дихнути свіжим повітрям та поладити ріжні справи. На вулиці молодому зовсім замекітрилося в голові, він, похоловши трошки, забув зовсім як називається реставрація, де він лишив жінку і приятелів, почав з прохочими авантюру, а поліція, побачивши, що він п'яний, взяла його на автомобіль і замкнула до арешту. Білий Альдобер провів пошлюбну ніч за ґратами, виспався і аж тоді пригадав собі, де його жінка, вийшов на волю, заплативши кару за авантюру.

— **Розстріляний бандит.** Бандит Северин Джованні протягом 10 літ нападав на багатих людей в Буенос Айресі і мав стільки грошей, що жив як князь і казав титулувати себе князем. Але минулого місяця його окружила поліція. Він боронився до остаточності, аби 2-ох поліцаїв і дав себе арештувати аж тоді, як вистріли останній набій. Його засудили на смерть. Вислухавши смертний присуд, Джованні всміхнувся і сказав гордо: „Для мене життя було грою. Я все грав і вигравав, те можу раз програти одну й останню ставку“. Так само стоячи під муром, чекаючи на стріли вояків, він перед цівками крісів усміхався і жартував зі своїм товаришем, якого також розстріляли трохи пізніше як Джованні. Джованні був інтелігентним, освіченим бандитом, членом партії анархістів.

— **Смертний присуд в Англії.** Англійський комісвожир Альфред Равс провадив гуляще життя, заплутовав в ріжні скандальні історії, вліз у довги і стояв над безоднею. Бажаючи втекти від своїх гріхів, зірвати з минущиною, він порішив спалити свій автомобіль разом з якимнебудь пасажиром, щоби влада думала, що це він згорів в автомобільній катастрофі і щоби забула його гріхи, довги і т. д. Після цього мав Альфред Равс намір прийняти інше ім'я й прізвище й почати життя наново. І справді, коли до його автомобіля сів невідомий добродій, він замкнув його, виїхав за місто і спалив автомобіль разом з пасажиром, а сам зник. Поліція арештувала його і пізнала, що згорів не Равс, але невідомий пасажир. Равса судили і на днях в місті Нортемpton його засуджено на кару смерті. Після оголошення присуду Равс крикнув: „Я не винний“, а одна з його численних жінок, яка була на салі розправи, крикнула: „О, мій Альфреде!“ і зімліла. Вона зізнавала також, що Равс не винен і що автомобіль згорів з невідомим пасажиром випадково, через необережність того ж.

— **На монархістичнім індексі.** В Лондоні виходить в кількох мовах монархістичний журнал п. з. „Міжнародний Монархістичний Огляд“. В останнім числі цього журналу читаємо, що монархістам заборонено читати твори кільканадцяти відомих письменників, між ними заборонено твори Анатолія Франса, М. Горького, Романа Ролана, а як подає цей журнал, саме з таких причин: „Анатолій Франс шкідливий тим, що любив кинути собі в реаліті й монархії, а свої шкідливі думки зміг прикрити гарною й остроумною формою; Максим Горький, приятель Леніна і комуніст. Вартість його творів дуже сумнівна. Роман Ролан своїми творами будить в слабких людях пацифістичні й антимілітарні настрої“. Як бачимо, свобода думки і слова в монархістів у такій пошані, як і в комуністів.

— **Після землетрусу на Новозеляндії.** Останні відомості говорять, що від недавнього землетрусу на Новозеляндії згинуло майже 800 осіб, а між ними є 6 трупів, яких годі розпізнати й усталити хто вони такі. Місто Гастінгс змисло в одну руїну. В одному торговельнім будинку руїна присипала жаєм 9 молодих дівчат. Деякі вулиці западлись і на них видно великі шілини. В місті Нанпірі завалився шкільний будинок семінарії і всі учні й учителі згинули, або були ранені. Чудом зберігся ненарушений дерев'яний костел, великої історичної вартості, як зразок старинної архітектури. Другий, катедральний костел в Нанпірі завалився і під руїнами поховано 12 старих жінок, які молилися в костелі. Досі добули знід руїн 70 осіб. І досі в Нанпірі чути легкі дрягання землі.

— **Вахмайстер жандармерії на шибениці.** Мадярський вахмайстер жандармерії Степан Амбрус у свій час у ночі дві поштової уряднички з Чаланти й отрабив пошт. уряд. За це його засудили на смерть і передлучора в м. Нольварді присуд виконали. Вечором перед езекуцією Амбрус запросив до себе ката Кочарекі і питав його, чи це дуже болить, як когось вішають. Кат потішав його, що він має велику практику і повісити його так, що він і не почує. Цілу годину балакав засуджений з катом і гостив його папіросами. Відтак Амбрус цілу ніч молився, читав біблію і сповідався та ревно плакав. Коли його виводили під шибеницю, його не можна було пізнати: його лице було сіре як поліа, а очі западі глибоко в голову як у трупа. Цікаве, що підчас езекуції цього жандарма біля шибениці була присутна його мати і брат.

В ІМЯ ПРАВДИ.

Ще про комунікат Виділу Н. Т. ім. Ш.

У вчорашній редакційній замітці до комунікату Виділу Н. Т. ім. Шевченка зайшла через недогляд прикра стилістична похибка, яку на цьому місці справляємо. Редакційна примітка має звучати так: „Давучи місце повищому комунікату Виділу Н. Т. Ш. на сторінках нашого органу, зазначаємо від себе, що не погоджуємось зі становищем Ха. Виділу Т-ва а деяких (вчора помилково було: з усіх) порушених комунікатом справах, зокремаж ніяк не можемо зрозуміти становища, яке заняв Ха. Виділу в останній точці комунікату“.

3 судової салі.

СМЕРТНИЙ ПРИСУД У ЛЬВОВІ.

У суботу вечором львівський суд після триденної розправи проти селян зі Старого Села (Любачівщина) Кондритшина та Сарамати, обвинувачених у вбивстві та співучасті в убистві сел. Бориски видав такий присуд: Присяглі потвердили щодо Кондритшина питання про вбивство, тому його засудили на кару смерті (шибеницю). Сарамату ульнули від вини та кару. Оборона зголосила касацію.

АМБАСАДОР СКШІНСЬКИЙ УСТУПАЄ.

„Глоз Народу“ повідомляє: Віленська „Райхпост“ принесла вістку з Мільно, що польський амбасадор при Ватикані гр. Влад. Скшинський зажадав від свого уряду, щоби його відкликали. На місце Скшинського приїде польський амбасадор у Парижі Хлаповський. Зміна ця є в зв'язку з протестом українських епископів проти переслідування українського клиру в Польщі. Той апелює до папи мав згідно з багатьма Польщі остати в тайні, а хоч про це стався амб. Скшинський, то останніми днями передістався до загального відомо.

КАТАСТРОФА ВІЙСЬКОВОГО ЛІТАКА.

На полях с. Рики (Люблинщина) впав військовий літак і розбився зовсім. Пілот Бичковський згинув, обсерватор пор. Скальський ранений.

Дописи.

ЛІТЬКІВЦІ, ПОВ. ТЕРНОПІЛЬ. (Яку службу повинні у нас поліція). В громаді Дітьківці, повіт Тернопіль, робить кожної ночі кількох людей варту. І так було в ночі 13. грудня 1931 р. Цей ночі повинні варту: Сидір Скібеля, Петро Ожга, Анатрій Ожга і Михайло Підгайноч. На провірку цієї варті прийшов до села постерунковий Зайонц з постерунку державної поліції а Ігровиці. Цей постерунковий враз зі Степаном Помічком та Іваном Мудиком (оба господарі з Дітьковець) пішов провірювати варту. Коли прийшли до вартівників, то постерунковий Зайонц приказав Степанові Помічка, щоби той зажадав від вартівників в імені постерункового по чверть літри горілки; якщо, казав, вартівники горілку дадуть, то не будуть робити цієї ночі ніякої варті. Трох із нього агаданих вартівників, а саме Сидір Скібеля, Петро Ожга й Анатрій Ожга праг з постерунковим Зайонцем

ють другий на землю, толочуть ногами, пнуться по головах уверх і вже ось-ось мають досягнути стовпа, коли сотні рук стягають їх до землі, під ноги. Серед великого натовпу бачите, як кілька голів висуваяться понад тисячі голів, а один з червоним лицем (не знаєте, чи від крові, чи від фарби) вже починає вилізати на стовп. Одні руки піднімають його вгору, інші стягають додолу. Інше одні рух ногами, і вже не досягнуть його руки противників. Та ні, таки досягнули, він ще десь під ногами юрби.

Але лезви його стягнули, а вже другий пнеться вгору по стовпі. Пнеться як вивірка. Софючка на ньому підвіна, вже бачите і штани, тільки шпалатта з них висить. Але він пнеться руками і ногами. Ще одні скорий рух і вже його не досягнуть.

Перемога.

На нлоці охляння жаху і викирки радості. Герой — софюфор досягає верхка стовпа, яких 15 метрів понад землею відриває прапор і вимахує ним над головами побіжених фронтів.

Линкалося ще влобути два прапори і перемога софюморів повна.

В цій боротьбі кількох злихнуло ноги, руки, рамена, потягали зуби. Іх ведуть або несуть до амбулансу, де дають їм першу поміч.

Знов софюкори зібралася на солі, а фронті поділилися на дві групи і обступили два останні стовпи.

Нарав за цю обстоєженія. Софюмори

громадою кинулися до входової брами і щезли з виду.

Вя довідуетеся, що софюмори арілися двох останніх прапорів, бо і так мають перемогу.

Боротьба скінчена. Фронті побиті і приніжені!

Хлопці беруться за рамена і вертають на кампус. Ата на вулицях звільняють свій біг, роблять їм дорогу. Помальовані, обдерті, покров'явлені, зіпрілі, йдуть і співають університетські пісні.

Попри край вулиці їде якась „лайд“ великим автот. В один мент її авто обсіли зелені фронті. Кількох сіло на радіаторі, кількох трималось озвиріть, кількох причинилося злату авта, ба навіть трох чи чотирьох видрапалося на дах авта. „Лайди“ сміються, хлопці сміються, всі сміються і ви з ними. Таких навантажених авт бачите кілька разів.

Потім затерується на кампусі. Там є кілька промоч, кілька спілів і всі розколяться домів після напруженої праці.

Ваш провірник, який минулого року скінчив університет, а тепер бере спеціальний курс, робить свої заматки про теперішніх фронтів і софюморів. Він нарікає на деморалізацію молоді. За його часів, (перед трьома роками) софюмори влобули всі три прапори, хоч фронтів було п'ятеро разів більше. А коли він був фронтот, софюмори ж одного прапора не зняли.

(Продовження буде)

дом Нарольським, Степаном Пончка та Степаном Гавурським пішли пити до місцевої коршми. Того самого вечора пост. Зайонц ходив по хатах та приказував людям гасити світло, так, що люди не могли спожити навіть св. вечері. І так того вечора був постерунковий у багатьох господарів та криком і погрозами приказував гасити світло в хатах. Так було у господарів: Василя Іванцева, Андрія Ляда, Івана Мудика, Василя Мудика, Андрія Палашевського та інших. Питаємо вищу владу: Чи так воно має бути?

зложених на „Фонд Ветеранів“ у міс. жов-
тень-грудень 1930 р.

Сажуар, Микитинці 3, М. Смал, Чортків 3, П. Смал, Борів 6, д-р І. Станько, Любачів 15, І. Стропський, Отинія 9, д-р Строніцький, Ходорів 10, Ю. Татунчак, Порубе 350, М. Тимяків, Бабин 10, О. Третяк, Суд. Вишня 9, Л. Туркевич, Водиче 5, д-р І. Туряньський, Коломна 9, Феменко-Чопицький, Битом 5, д-р М. Філіп, Яворів 4, О. Хмара, Коломна 6, д-р Хробак, Черемна 87-45, о. Е. Цегельський, Янів я/Тереб. 3, о. В. Чопей, Галич 3, д-р Е. Щуровський, Винники 3, д-р І. Яворський, Тернопіль 2, — зі Львова: д-р В. Бабій 9, проф. М. Бадяжко 1050, П. Баконич 9, д-р І. Баран-Витанович 1, о. В. Белей 9, М. Біганський 450, д-р Р. Білас 15, інж. М. Боднар 6, ред. О. Боднарчик 6, М. Бонковський 1250, д-р Д. Бречка 3, М. Брилинський 3, д-р Т. Бурчинський 9, В. Варивода 150, І. Василян 6, В. Васильків 3, д-р І. Веґера 3, І. Витвицький 150, С. Волошинівський 9, А. Гавришко 6, дир. М. Гавришечик 1, проф. С. Гайдучок 6, М. Галушинський 15, Ю. Галаревич 9, О. Ганицький 9, д-р С. Ганицький 3, В. Гафтович 3, Г. Глазкий 6, д-р Б. Гнатювич 3, ред. Р. Голіш 3, О. Голінський 3, В. Головка 6, ред. М. Голубець 3, І. Грабар 6, І. Грещак 3, І. Громинський 2, Я. Гузар 150, М. Гебус 150, д-р І. Гіжа 3, інж. К. Гуран 3, д-р О. Степанів-Дашкевич 2, д-р Р. Дашкевич 3, Г. Дмитрів 3, інж. В. Дунало 9, В. Дуткевич 3, інж. Г. Еліашевський 3, інж. Г. Іоник 150, д-р В. Кадина 2, інж. М. Капуста 12, О. Карпінський 6, Д. Квасиня 6, В. Киприян 3, М. Кисілевський 2, В. Кипчикевич 6, І. Коваль 150, Г. Ковч 6, д-р М. Коноваленко 8, д-р В. Константинович 750, Я. Косопольський 6, О. Костик 6, В. Костик 6, М. Конко 3, інж. П. Конюба 3, д-р П. Кривуцький 750, В. Кубасевич 6, В. Кудрик 6, М. Кузик 2, учит. Я. Кузьмів 2, Л. Куальчиків 3, Д. Куальчиків 3, О. Кутний 1, о. д-р В. Лаба 15, д-р О. Лаврівський 4, І. Лада 3, В. Левинський 3, О. Лемішак 3, Л. Лешкий 9, Ю. Лешій 6, д-р Лужницький 6, О. Лупський 30, С. Магалак 9, д-р Б. Макарushка 3, проф. Г. Мавітра 3, д-р Л. Максимонько 750, о. О. Малиновський 5, Я. Мареніш 3, інж. А. Мельник 6, М. Мельничук 6, П. Мечник 4, Т. Миссяк 3, В. Мриглоцький 3, дир. А. Мудрик 9, д-р М. Музика 750, О. Навроцький 6, дент. Я. Насс 4, д-р І. Німчук 6, Л. Оголювський 4, д-р Я. Олексиниш 4, інж. І. Ольховий 6, В. Онуфріш 3, М. Павлюк 6, І. Пак 1, В. Падів 12, інж. А. Палій 9, П. Падійчук 6, В. Паньків 10, д-р Я. Пастернак 6, З. Петрій 9, І. Петрик 6, К. Пастігак 3, інж. Б. Попович 6, Т. Пянка 15, О. Радловський 40, інж. Р. Раковський 6, радн. Рожанківський 15, інж. З. Рудия 9, І. Рудиницький 3, М. Рудиницький 9, інж. Л. Савойка 150, І. Семинів 250, інж. А. Сербін 4, Я. Скопаяк 6, д-р Б. Стернюк 250, І. Стернюк 6, М. Струтинський 1, інж. М. Творидло 9, алт. М. Терлецький 30, ред. І. Тіатор 9, С. Триш 3, С. Трусович 3, проф. Л. Турчин 2, С. Український 4, В. Фарніга 3, І. Дедак 3, М. Хархаліс 3, д-р М. Холєвчук 3, Е. Храпливий 6, д-р П. Цимбалістий 6, А. Чір 3, д-р М. Чубатий 6, дир. П. Чубатий 6, ред. Л. Чубатий 2, дир. Ю. Шепарович 5, інж. Юрій Шепарович 2, інж. Л. Шепарович 15, Ю. Шкрумеляк 2, д-р В. Щуровський 3, К. Єзерський 9, д-р В. Юзвак 11, З. Юзвичинський 6, М. Юркевич 3, Л. Ясінчук 3, д-р Е. Янікевич 9.

„Маслосоюз“ платив кооперативам дня 7. лютого 1931 року: масло експортне і десерове пріма за язьо 4-30 зод; літра молока 34 сот; літра сметани 1-60 зод; копа мєнь 7-50 зод.

Присилайте передплату!

В друкарні Видавничої Спілки „Діло“, Львів, Ринков. ч. 10.